

Hồi thứ hai mươi chín

Vi Tiểu Bảo chơi khăm đại hán

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng la rùm:

- Ô hay! Lũ con rùa! Phường chó đẻ! Các người định làm gì lão gia?

Gã nắm chắc phen này chẳng thể nào sống được nên chửi cho sướng miệng.

Trong đám đông một người khăn đóng áo dài ra kiểu nho sinh chạy lại nói:

- Tiểu huynh đệ! Đừng chửi bối nữa!

Vi Tiểu Bảo nhận được thanh âm liền hỏi:

- Phải chăng người là Kỳ lão tam?

Người đó chính là Kỳ lão tam tên gọi Kỳ Bưu Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Sao tiểu huynh đệ lại biết ta?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta nhận biết mẹ người.

Kỳ Bưu Thanh tính nết đã gần, không hiểu đó là câu chửi, hắn cũng lấy làm kỳ hỏi:

- Sao tiểu huynh đệ lại quen má ta?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta với mẹ người quen nhau từ lâu rồi. Mẹ rất diêm dúa!

Mọi người nổi lên tràng cười ha hả nói:

- Tên tiểu thái giám này miệng trơn như bôi mỡ.

Kỳ Bưu Thanh đỏ mặt lên nói:

- Giỡn hoài!

Rồi nghiêm trang hỏi:

- Vì lẽ gì tiểu huynh đệ lại hạ sát Ngao Bái?

Vì Tiểu Bảo chợt động tâm linh, gã lớn tiếng:

- Quân gian tặc Ngao Bái làm biết bao nhiêu điều tệ hại! Hắn giết chết người Hán chúng ta mất bao nhiêu anh hùng hảo hán. Vì Tiểu Bảo lão gia thề cùng hắn chẳng đội trời chung. Lão gia... là một người hiên ngang mà bị hắn bắt đem vào Thanh cung cho làm thái giám. Lão gia hận mình không băm nát hắn như tương được để quăng xác ra ngoài đường cho điều tha quạ mổ...

Gã biết rằng càng lên giọng khảng khái bao nhiêu thì càng có hy vọng toàn mạng bấy nhiêu.

Quần hào trong nhà đại sảnh ngơ ngác nhìn nhau. Ai cũng lấy làm kinh dị.

Kỳ Bưu Thanh lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ làm thái giám được bao lâu?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Cái gì mà bao lâu? Nửa năm còn chưa tới. Ta là người ở Dương Châu bị chúng bắt đưa vào Bắc Kinh. Chém cha con mẹ thằng Ngao Bái! Nó chết rồi còn muốn đem phơi thây trên núi đao hay bỏ vào vạc dầu, hoặc đóng đinh vào xác, hoặc dùi từng khớp xương cũng chưa hả giận.

Một thiếu phụ trung niên nói:

- Y đúng là người ở Dương Châu rồi!

Mụ nói rõ khẩu âm Dương Châu.

Vì Tiểu Bảo liền bắt chuyện:

- Thảm lắm ời! Chúng ta là người Dương Châu, bị quân chó má Mãn Châu tàn sát một cách cực kỳ thâm hiểm! Chúng hạ độc thủ sát nhân 10 ngày liên tiếp, sớm tối không ngừng. Nhưng nhưng của gia gia tại hạ, bà lớn, bà nhỏ, bà ba, bà tư, chẳng một ai là thoát chết về tay quân Thát Đát. Bọn quỷ sứ Mãn Châu giết người từ cửa đông tới cửa tây, từ cửa nam tới cửa bắc và đều do tên gian tặc Ngao Bái hạ lệnh. Tại hạ... với Ngao Bái có mối thù truyền kiếp, thề chẳng đội trời chung...

Gã nhớ tới câu chuyện được nghe người ta nói về vụ tàn sát 10 ngày ở Dương Châu nên càng nói nhiều người nghe càng cho là sự thực.

Quần hào nghe gã nói đều bùi ngùi, gật đầu lia lịa.

Quan An Cơ nói:

- Thế không trách được... Không trách được.

Vì Tiểu Bảo lại nói:

- Chẳng những gia gia cùng nhưng nhưng ta bị hạ sát. Cả đến nội tổ ta cũng bị Ngao Bái giết chết.

Kỳ Bưu Thanh nói:

- Thật là đáng thương! Thật là đáng thương!

Thôi ngốc tử hỏi:

- Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ta 13, ... 14 tuổi.

Thôi ngốc tử lại hỏi:

- Vụ tàn sát ở Dương Châu đến nay đã ngoài hai chục năm, sao ngươi biết ông cha ngươi bị Ngao Bái tàn sát?

Vì Tiểu Bảo biết là hấn hỏi vặn, nhưng đã nói dối thì phải bịa thêm. Gã đáp:

- Sao ta lại biết ư? Khi đó ta chưa ra đời, ta nghe má má kể lại.

Thôi ngốc tử cười nói:

- Nếu vậy khi đó ngươi chưa có ở trong bào thai, thế là không được rồi.

Kỳ Bưu Thanh gạt đi:

- Tiểu huynh đệ đây chỉ nói là gia gia y bị Ngao Bái giết chết. Không kể đến vụ tàn sát 10 ngày ở Dương Châu, mà từ ngày Ngao Bái làm quan đến giờ, còn có năm nào hấn chẳng giết người.

Thôi ngốc tử đáp:

- Phải rồi! Phải rồi!

Giả lão lục bổng lên tiếng:

- Tiểu... Tiểu bằng hữu! Ngao Bái giết bao nhiêu anh hùng hảo hán thì có liên can gì đến tiểu bằng hữu?

Vì Tiểu Bảo cãi:

- Sao không liên can đến ta? Ta có một người bạn tốt cũng bị Ngao Bái bắt vào Thanh cung và bị giết chết rồi. Ta cùng ông bạn bị bắt một chuyến.

Mọi người đồng thanh hỏi:

- Ai vậy? Ai vậy?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Y là một nhân vật có danh vọng lớn trên chốn giang hồ, tên hiệu là Mao Thập Bát.

Mười mấy người đều "ồ" lên một tiếng.

Giả lão lục hỏi:

- Mao Thập Bát là bạn của tiểu bằng hữu ư? Y không chết đâu.

Vi Tiểu Bảo làm bộ sững sốt hỏi:

- Y không chết ư? Nếu vậy thì hay biết chừng nào! Xin... Xin ông bạn mời y ra đây, ta muốn gặp y.

Quan An Cơ nói:

- Hay lắm! Tiểu bằng hữu đây là bạn hay là thù, việc này quan hệ rất lớn. Lão Lục! Người dẫn mấy vị huynh đệ đi mời Mao Thập Bát ra đây để y nhận diện.

Giả lão lục đáp:

- Xin vâng!

Rồi hần trở gót ra khỏi sảnh đường.

Kỳ Bưu Thanh kéo ghế lại mời Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu huynh đệ! Mời tiểu huynh đệ hãy ngồi chơi!

Vi Tiểu Bảo không khiêm tốn gì nữa, ngồi ngay xuống ghế.

Tiếp theo có người đem lại cho gã một đĩa bánh và một chung trà.

Vi Tiểu Bảo đang đói như cào ruột cầm lấy ăn hết ngay.

Bọn Quan An Cơ, Kỳ Bưu Thanh lại sai người đi kêu Lý đại ca tức Lý Lực Thế đến tiếp chuyện Vi Tiểu Bảo. Tuy mọi người ăn nói rất lịch sự mà thực ra muốn tra hỏi gã về lai lịch cũng như về những chuyện tao ngộ.

Vi Tiểu Bảo cũng không dấu diếm, thỉnh thoảng chỉ khoác lác mấy câu hay chửi bới Ngao Bái vài điều, còn kể thực hết. Gã đem mọi việc đã giúp vua Khang Hy bắt Ngao Bái thế nào nhất nhất thuật lại, chỉ giấu nhẹm đoạn Hải lão công dạy võ cho gã, và vụ vua Khang Hy thân hành cầm đao động thủ là không nhắc tới.

Bọn Quan An Cơ đã được nghe nói Ngao Bái bị tiểu Hoàng đế và bọn tiểu thái giám cầm nã, bây giờ mấy người nghe Vi Tiểu Bảo thuật chuyện, sự việc xảy ra càng thêm sống động và hầu hết là đúng sự thực.

Quan An Cơ thở dài nói:

- Ngao Bái tự xưng là đệ nhất dũng sĩ ở Mãn Châu không những bị ông bạn giết chết mà đã bị ông bạn bắt sống từ trước, như vậy chắc là số trời an bài.

Chuyện trò trong vòng nửa giờ, bọn Quan An Cơ, Lý Lực Thế, Kỳ Bưu Thanh đều là những tay lão luyện giang hồ, rất giàu lịch duyệt, tuy biết rằng Vi Tiểu Bảo nói năng có chỗ phóng đại, song những chi tiết thật là rành mạch, chẳng chút hàm hồ.

Bỗng nghe tiếng bước chân người vang dội. Cánh cửa sảnh đường mở ra. Hai đại hán khiêng một cái cang đi vào.

Giả lão lục theo sau cang lên tiếng:

- Tỷ phu! Mao Thập Bát đại ca đã mời đến đây.

Vi Tiểu Bảo nhảy chồm lên coi thấy Mao Thập Bát nằm trên cang. Hai má gầy phơ xương, cặp mắt trũng xuống. Dung mạo cực kỳ tiêu tụy, gã hỏi ngay:

- Đại ca... Đại ca mắc bệnh đấy ư?

Mao Thập Bát thấy Giả lão lục đến triệu đã tưởng Thanh Mộc đường trong Thiên Địa Hội có việc gì trọng đại mời đến thương nghị. Bây giờ hắn thấy Vi Tiểu Bảo một cách đột ngột thì mừng quỳnh, la gọi:

- Tiểu Bảo! Người... người cũng trốn ra được ư? Ta... lúc nào cũng nhớ người hoài. Chỉ mong cho thương thế mau khỏi là trở lại Thanh cung để cứu người ra.

Mao Thập Bát nói mấy câu này, trong lòng mọi người còn chút hoài nghi nào đều trút bỏ hết. Quần hào tin ngay những lời Vi Tiểu Bảo hoàn toàn đúng sự thật. Gã quả nhiên là bạn của Mao Thập Bát và hai người đã bị bắt vào Thanh cung.

Mao Thập Bát tuy không phải là người trong Thiên Địa Hội, song hắn nổi tiếng trên chốn giang hồ đã nói một là một, hai là hai. Mấy năm gần đây bị triều đình Mãn Thanh họa hình thông tri các nơi ra lệnh cầm nã.

Vi Tiểu Bảo đã là bạn của hắn dĩ nhiên không phải là thái giám thật sự của Thanh triều. Hơn nữa Mao Thập Bát lúc thốt ra lời hoàn toàn bộc lộ chân tình. Hiển nhiên hắn có mối giao tình rất thân với thằng nhỏ này.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Mao đại ca! Đại... đại ca bị thương hay sao?

Mao Thập Bát thở dài đáp:

- Hối ôi! Đêm hôm ấy ta ở Thanh cung trốn ra vừa đến cửa cung thì gặp bọn thị vệ. Một mình ta phải địch với năm tên. Ta giết được hai tên trong bọn chúng, nhưng mình cũng bị chém trúng hai đao, phải liều mạng mới trốn được ra khỏi cửa cung.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bọn thị vệ trong cung lại rượt theo. Đáng lý ta không trốn thoát được, may nhờ bạn hữu trong Thiên Địa Hội đến cứu viện, ta mới được toàn mạng.

Hắn lại hỏi:

- Người... người cũng được quý vị bằng hữu ở Thiên Địa Hội cứu thoát phải không?

Bọn Quan An Cơ liền lộ vẻ thẹn thùng vì cảm thấy vụ này bọn họ làm không được tốt đẹp gì mấy.

Ngờ đâu Vi Tiểu Bảo lại đáp ngay:

- Đúng thế! Lão thái giám kia bức bách tiểu đệ phải làm một tên tiểu thái giám cho tới bữa nay mới có cơ hội trốn thoát. May nhờ gặp được các vị... các vị đại gia ở Thiên Địa Hội kéo đến, tiểu đệ... mới được thoát nạn.

Quần hào trong Thiên Địa Hội ngấm ngấm thở phào một cái. Họ cũng biết rằng Vi Tiểu Bảo nói vậy là để bảo toàn thể diện cho họ. Lòng họ đâm ra ngấm ngấm cảm kích.

Giả lão lục mời Mao Thập Bát và Vi Tiểu Bảo vào phòng nghỉ ngơi.

Quần hào trong Thanh Mộc đường ở lại nhà đại sảnh để tiếp tục thương nghị đại sự.

Mao Thập Bát thương thế cực kỳ trầm trọng. Tuy hắn đã điều dưỡng nửa năm mà thân thể hãy còn rất yếu ớt. Vừa rồi lúc người ta khiêng hắn đi đường, hắn hơi bị xóc cũng làm đọng đến vết thương, đau đớn vô cùng.

Lúc này tinh thần hắn cực kỳ mỏi mệt, muốn nói chuyện nhiều với Vi Tiểu Bảo mà đành bất lực.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Bất luận vụ này kết quả đi tới đâu, có điều ta chắc chắn họ không giết mình là được rồi.

Gã cảm thấy trong lòng cởi mở, nằm co trên chiếc ghế thái sư một lúc rồi ngủ đi lúc nào không hay.

Vi Tiểu Bảo ngủ đến nửa đêm mới thức giấc thì thấy có người ôm gã đặt lên giường và đắp chăn cho gã hửn hoi.

Sáng sớm hôm sau, một tên hán tử bưng nước vào cho gã rửa mặt và một tên đem trà cùng một bát canh thịt lớn đến.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Họ đối đãi với ta càng ngày càng tử tế. Hiển nhiên họ đã coi ta như một vị lão gia.

Nhưng gã lại thấy hai hán tử khác đứng ngoài cửa phòng và ở bên cửa sổ cũng có hai tên giả vờ đi đi lại lại như không có chuyện gì mà hiển nhiên là để coi chừng gã, sợ gã bỏ trốn mất.

Vi Tiểu Bảo lại hồi hộp trong lòng nghĩ bụng:

- Nếu họ coi ta là quý khách, sao còn phái bốn tên hán tử đến đây canh gác?

Gã bỗng nổi lòng trẻ thơ, lắm bướng:

- Hừ! Bọn chúng muốn canh giữ Vi Tiểu Bảo này nhưng e rằng không phải là chuyện dễ dàng. Đã thế lão gia phải chuồn ra ngoài chơi cho bốn tên ngu xuẩn này trở mặt ếch.

Gã nghĩ lại tình thế một lượt rồi nghĩ ra một kế, vươn tay đẩy mạnh cửa sổ phía đông.

Tiếng cánh cửa kẹt mở vang lên, bốn đại hán liền nhìn về phía đó.

Vi Tiểu Bảo dẫn dụ bọn chúng chú ý về một ngả rồi dùng sức mạnh mở cửa ra vào. Đoạn gã chui tuột vào gầm giường.

Bốn tên hán tử nghe tiếng kẹt cửa vội quay đầu nhìn lại thì thấy hai cánh cửa đã mở toang còn đang lung lay. Bọn chúng tâm thần giao động, giật mình kinh hãi.

Nguyên bốn tên này quả nhiên đã vâng mệnh đến đây giám thị Vi Tiểu Bảo. Bọn chúng thấy cửa phòng đột nhiên mở rộng thì ý nghĩ đầu tiên là gã bỏ trốn rồi. Bốn tên cùng la thất thanh:

- Trời ơi! Hồngбет!...

Bọn chúng xông cả vào phòng thì thấy chỉ Mao Thập Bát nằm trên giường đang ngủ say. Còn Vi Tiểu Bảo quả nhiên không thấy đâu. Chẳng biết gã đi đường nào?

Một người lớn tiếng hô:

- Thằng lỏi đó chưa thể trốn đi xa được. Vạy các vị chia đường rượt theo bắt lại. Ta lên báo cáo thượng cấp.

Ba tên kia "dạ" một tiếng rồi xông ra khỏi phòng. Hai tên nhảy ra, gã đang hoảng đi lên đại sảnh.

Có tiếng đẩy cửa mở ra. Quan An Cơ và Lý Lực Thế đang ngồi với nhau, bỗng một hán tử vâng mệnh giám thị Vi Tiểu Bảo hốt hoảng chạy vào vừa thở vừa nói:

- Gã tiểu tử đó... đột nhiên trốn mất... không hiểu... đi về ngả nào...

Hắn chưa dứt lời đã thấy Vi Tiểu Bảo xuất hiện đột ngột liền "ủa" lên một tiếng. Hai mắt trợn ngược, miệng há hốc ra không biết nói sao.

Vi Tiểu Bảo vươn vai nói:

- Lý đại ca! Quan phu tử! Tại hạ có lời thỉnh an.

Quan An Cơ và Lý Lực Thế đưa mắt nhìn nhau rồi bảo hán tử kia:

- Cút đi! Thật đồ vô dụng.

Rồi quay lại nhìn Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Mời tiểu huynh đệ ngồi chơi. Đêm qua tiểu huynh đệ ngủ ngon chứ?

Vi Tiểu Bảo cười hì hì ngồi xuống rồi đáp:

- Tại hạ ngủ ngon lắm.

Cánh cửa sổ nhà đại sảnh lại mở ra. Hai đại hán xông vào, một tên la lên:

- Quan phu tử! Gã tiểu tử kia không hiểu trốn đi đâu nữa.

Gã chưa dứt lời chợt ngó thấy Vi Tiểu Bảo ngồi đó, giật mình, miệng ấp úng:

- Ô hay! Y... y...

Vi Tiểu Bảo không nhịn được cười ha hả nói:

- Bốn tay đại hán như các người thật đồ vô dụng, có việc coi thằng nhỏ cũng không xong. Nếu ta định trốn thì ta đã bỏ đi từ bao giờ rồi.

Lại một tên ngơ ngác hỏi:

- Làm sao ông bạn... ra ngoài được? Tại hạ chỉ thấy mắt hoa lên một cái, rồi bóng người mất biến. Ông bạn đã trốn thoát rồi.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta có phép tàng hình. Pháp thuật không thể truyền thụ cho người được.

Quan An Cơ nhìn hán tử kia chau mày xua tay nói:

- Xuống đi!

Hắn ngây ngô lại hỏi:

- Ông bạn có phép tàng hình thật ư? Thảo nào... thảo nào...

Rồi gã lui ra.

Lý Lực thế nói:

- Tiểu huynh đệ hãy còn nhỏ tuổi mà thông minh cơ cảnh hơn đời, thật khiến cho người ta phải kính phục.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa văng vẳng từ đằng xa vọng lại. Hiển nhiên một đoàn người ngựa đang chạy tới nơi.

Quan An Cơ và Lý Lực Thế đều đứng lên. Lý Lực Thế khẽ hỏi:

- Có phải quan binh của bọn Thát Đát không?

Quan An Cơ gật đầu, đưa ngón tay lên miệng thổi ba tiếng "pho pho".

Rồi hân hô lớn:

- Anh em hãy chuẩn bị! Giả lão lục hộ vệ Mao gia. Đại đội quan binh tới nơi không tiếp kiến, cứ chiếu theo biện pháp trước chia đi các ngả mà rút lui.

Bốn, năm hán tử vâng dạ rồi đem hiệu lệnh truyền ra ngoài.

Mọi người đều đứng lên chuẩn bị rút lui.

Quan An Cơ lại bảo Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu huynh đệ! Huynh đệ hãy đi theo ta!

Bỗng có người xông vào lớn tiếng hô:

- Tổng đà chúa giá lâm!

Quan An Cơ và Lý Lực Thế đồng thanh hỏi:

- Sao?

Người kia đáp:

- Tổng đà chúa thống lĩnh đường chúa năm đường cưỡi ngựa tới đây.

Quan, Lý hai người cả mừng đồng thanh hỏi:

- Sao ngươi lại biết?

Người kia đáp:

- Thuộc hạ gặp các vị ở dọc đường. Chính Tổng đà chúa đã sai thuộc hạ về báo tin trước.

Quan An Cơ thấy gã chạy bỏ hơi tai, ra chiều rất nhọc mệt liền gật đầu nói:

- Được rồi! Ngươi đi nghỉ đi!

Y lại kêu người đến dặn:

- Không phải bọn quan binh Thất Đát mà là Tổng đà chúa giá lâm.

Tin này vừa loan ra, tiếng hoan hô vang dậy một góc trời.

Quan An Cơ nắm tay Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu huynh đệ! Tổng đà chúa bản đà giá lâm. Chúng ta hãy ra nghênh tiếp!

Vi Tiểu Bảo liền theo bọn Quan An Cơ, Lý Lực Thế và quần hào kéo ra ngoài cửa lớn. Gã thấy hai ba trăm người đứng sắp hàng hai bên mà người nào cũng vẻ mặt vui tươi, phấn khởi.

Lát sau, hai đại hán khiêng cáng đưa Mao Thập Bát ra.

Lý Lực Thế nói:

- Mao huynh! mao huynh là tân khách, bắt tất phải giữ lễ.

Mao Thập Bát đáp:

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh của Trần Tổng đà chúa từ lâu khác nào sấm nổ bên tai, bữa nay được bái kiến lão nhân gia thì dù... có chết cũng không uổng một đời.

Giọng nói thêu thào tỏ ra vẫn không đủ khí lực, nhưng mặt hấn thoáng lộ màu hồng tỏ ra rất cao hứng.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần. Cát bụi tung bay, mười người kỵ mã chạy tới nơi. Ba người đi trước chưa đến gần đã tung mình xuống ngựa.

Bọn Lý Lực Thế tiến ra đón tiếp cầm tay ba người nói chuyện ra vẻ rất thân thiết.

Vi Tiểu Bảo nghe một trong ba người nói:

- Tổng đà chúa đang chờ ở phía trước. Mời Lý đại ca, Quan phu tử cùng mấy vị ra ngoài đó...

Mấy người đứng thương lượng vài câu rồi Lý Lực Thế, Quan An Cơ, Kỳ Bưu Thanh, Thôi Ngốc Tử lên ngựa cùng những người mới đến rong ruổi như bay.

Mao Thập Bát ra chiều thất vọng hỏi:

- Trần Tổng đà chúa không đến ư?

Hắn hỏi câu này không ai trả lời, tỏ ra mọi người chưa nhìn thấy Tổng đà chúa và cũng đều thất vọng.

Sau một lúc lâu, một người kỵ mã chạy lại truyền lệnh và điểm danh 13 người bảo họ đến ra mắt Tổng đà chúa.

Mười ba người kia cả mừng phi thân lên ngựa chạy đi.

Vi Tiểu Bảo hỏi Mao Thập Bát:

- Mao đại ca! Trần Tổng đà chúa giá lâm rồi phải không?

Mao Thập Bát ngập ngừng đáp:

- Ta... cũng chưa gặp qua. Mọi người trên chốn giang hồ đều đem lòng ngưỡng mộ Trần Tổng đà chúa và muốn được bái kiến... lão nhân gia... nhưng đó là một điều rất khó khăn.

Vi Tiểu Bảo cười khẩy một tiếng, bụng bảo dạ:

- Hừ! Con mẹ nó! Có phải là của hiếm trên đời đâu mà khệnh khạng thế? Lão gia chẳng thêm ra mắt nữa.

Quần hào thấy tình trạng này cũng cho là Tổng đà chúa không vào, nhưng họ vẫn ôm một chút hy vọng, cứ đứng ngoài cửa lớn chờ đợi. Có người đứng lâu mỏi cẳng liền ngồi xuống đất.

Có người khuyên Mao Thập Bát:

- Mao gia! Mao gia hãy vào nhà nghỉ đi. Khi tẽ Tổng đà chúa tới nơi, xin vào phòng mời Mao gia ra mắt.

Mao Thập Bát lắc đầu đáp:

- Không! Tại hạ cứ chờ ở đây. Đại giá của Trần Tổng đà chúa quang lâm mà tại hạ không đón chờ ở ngoài cổng là... là... thất kính. Hời ôi! Không hiểu Mao Thập Bát kiếp này còn có phúc phận được thấy mặt lão nhân gia một lần nào chăng?

Vi Tiểu Bảo theo Mao Thập Bát từ Dương Châu đến Bắc Kinh, gã đã từng nghe khi hần đề cập đến những nhân vật có danh vọng trong võ lâm mà vẫn không coi vào đâu, bây giờ đối với Trần Tổng đà chúa thì lại ra chiều kính trọng phi thường, thật là một chuyện chưa từng có đối với Mao Thập Bát. Bất giác gã cũng bị cảm nhiễm sinh lòng kính trọng Trần Tổng đà chúa, không dám mắng thăm nữa.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa vang lên, lại một người kỵ mã tới nơi.

Những người đang ngồi dưới đất liền đứng hết lên. Ai cũng nghển cổ dòm ngó, mong được Tổng đà chúa gọi ra tương hội.

Quả nhiên người chạy ngựa tới nơi là nhân vật đứng đầu bốn tên sứ giả.

Gã xuống ngựa chấp tay nói:

- Tổng đà chúa mời Mao Thập Bát gia và Vi Tiểu Bảo gia ra ngoài kia tương hội.

Mao Thập Bát cất tiếng hoan hô, ngồi trên cang nhảy chồm lên.

Nhưng rồi hấn la lớn:

- úi chao!

Đoàn té xuống cang. Hấn thúc giục:

- Đi lên! Đi lên!

Vi Tiểu Bảo cũng cực kỳ cao hứng, bụng bảo dạ:

- ở Thanh cung lão gia đã được nghe người ta kêu bằng "Công công" nhiều rồi. Nhưng đây là lần đầu tiên được người kêu bằng Vi Tiểu Bảo gia. Ha ha! Vi Tiểu Bảo này đã thành một vị lão gia rồi.

Hai tên sứ giả nữa nhường ngựa cho Vi Tiểu Bảo cưỡi, rồi gã kiếm con ngựa khác cưỡi đi theo sau.

Sáu người theo đường lớn mà đi.

Đi chừng được ba dặm lại rẽ vào đường nhỏ mé hữu tiếp tục thượng lộ.

Dọc đường rải rác những hán tử ba người một tốp hay hai người một tốp hoặc ngồi hoặc đi để tuần phòng, canh giữ.

Tên thủ lĩnh bọn sứ giả chìa ba ngón tay là ngón giữa, ngón vô danh và ngón út trở xuống đất.

Hai tên canh gác gật đầu rồi cùng đưa tay lên làm ám hiệu.

Vi Tiểu Bảo thấy bọn người này ra ám hiệu mỗi chỗ một khác chứ không giống nhau, gã không hiểu bọn họ có dụng ý gì.

Đoàn người lại đi chừng 12, 13 dặm thì đến trước một toà trang viện.

Năm người xuống ngựa rồi tên thủ lĩnh sứ giả lại ra hiệu với hán tử đứng ở ngoài trang.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>